

Střet zájmů mezi rodičem a dítětem

Případem, kdy by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, a kdy ustanoví soud dítěti opatrovníka, je i vyslovení souhlasu s nastěhováním rodiče do bytu k dítěti, které je výlučným nájemcem tohoto bytu.

Případem, kdy by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodičem a dítětem, a kdy ustanoví soud dítěti opatrovníka, je i vyslovení souhlasu s nastěhováním rodiče do bytu k dítěti, které je výlučným nájemcem tohoto bytu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21.9.2000, sp. zn.26 Cdo 503/2000)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o vyklizení bytu, vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 5 C 463/98, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. listopadu 1998, č. j. 8 Co 2662/98 - 49, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací rozsudkem ze dne 12. listopadu 1998, č. j. 8 Co 2662/98-49, potvrdil rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci (soudu prvního stupně) ze dne 18. září 1998, č. j. 5 C 463/98-27, jímž byla zamítnuta žaloba, aby žalovaným byla uložena povinnost vyklidit a vyklizený žalobci předat do 15 dnů od právní moci rozsudku „byt č. 18 v 6. patře domu čp. 654/III o velikosti 1+2 s příslušenstvím na sídlišti V. v J. H.“ (dále jen „sporný byt“), a rozhodnuto, že žalovaným se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Současně odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků a nevyhověl návrhu žalobce na vyslovení přípustnosti dovolání, když otázku navrženou k dovolacímu přezkumu pokládal „za natolik neurčitou, že nesplňuje náležitosti § 239 odst. 1 o.s.ř.“.

Soudy obou stupňů dovodily, že nájemkyní sporného bytu je v důsledku přechodu nájmu bytu (§ 706 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „obč. zák.“) nezletilá L. K., narozená 16. března 1983, pocházející z rozvedeného manželství žalované a O. K., neboť žila se svým otcem O. K. jako nájemcem bytu v době jeho smrti ve společné domácnosti a neměla vlastní byt. Protože v daném případě nebyl uplatněn výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. a není ani žalováno na přivolání k výpovědi nájmu bytu, nemění na tomto závěru nic ani neplacení nájemného. Má - li žalovaná jako matka, jíž byla nezletilá po smrti svého otce rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 29. května 1995, sp. zn. 5 Nc 18/95, svěřena s účinností od 4. ledna 1995 do výchovy, dostát povinností vyplývajícím pro ni z rodičovské zodpovědnosti (§ 31 zákona č. [94/1963](#) Sb., o rodině, ve znění platném v době rozhodování odvolacího soudu, tedy ve znění zákona č. [91/1998](#) Sb. - dále jen „zákon o rodině“), musí s ní sdílet společné bydlení. Odvolací soud pak uzavřel, že žalované nelze ze sporného bytu vyklidit, neboť právní důvod k jeho užívání „odvozuje od legitimního nájemního poměru nezletilé L. K.“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 239 odst. 2 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), a uplatnil v něm dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. V dovolání sice výslovně uvedl, že smrtí O. K. jako nájemce sporného bytu přešel ve smyslu § 706 odst. 1 obč. zák. „nájem bytu“ na nezletilou L. K., avšak v této souvislosti prostřednictvím užitého dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. namítl, že přechodem nájmu jí vzniklo (pouze) „právo na uzavření nájemní smlouvy, nikoliv nájemní poměr jako takový“, a pokračoval, „že v roce 1995 nemohl nájemní poměr vzniknout konkludentně a ... nájemní smlouva ... uzavřena nebyla“. Proto také nemohl dovolatel podat výpověď z nájmu bytu a žalobu na přivolení k výpovědi nájmu bytu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. Za této situace rovněž žalovaní nemohou užívání bytu odvozovat od „legitimního nájemního poměru nezl. L. K.“, jak dovodil odvolací soud, neboť ten neexistuje. Současně zdůraznil, že nezletilá L. K., nad níž je navíc stanoven dohled, nemohla bez kolizního opatrovníka se sporným bytem „disponovat a samostatně rozhodovat, kdo v bytě může bydlet“, a neměla „právo sama rozhodnout o podnájmu odpůrce I. Z. (bez příbuzenského poměru k ní) i nezl. L. K. ...“. Z obsahu dovolání se podává dovolací návrh, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolací soud se nejdříve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Nejde - li o případ vad řízení taxativně uvedených v § 237 odst. 1 o.s.ř. - a ty v daném případě nebyly žalobcem v dovolání namítány a z obsahu spisu nevyplývají - řídí se přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu ustanoveními § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 a 2 o.s.ř.

O žádný z případů uvedených v § 238 odst. 1 písm. b/ a § 239 odst. 1 o.s.ř. v dané věci nejde, neboť odvolací soud, aniž ve výroku svého potvrzujícího rozsudku vyslovil přípustnost dovolání, potvrdil v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně. Zbývá proto posoudit přípustnost dovolání z pohledu ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.; ostatně žalobce se přípustnosti dovolání poukazem na citované ustanovení rovněž dovolává.

Podle § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam. Předpokladem přípustnosti dovolání ve smyslu citovaného ustanovení tedy je (za splnění v něm uvedených podmínek) závěr dovolacího soudu, že rozhodnutí odvolacího soudu (popřípadě konkrétní v něm řešená právní otázka) má po právní stránce zásadní význam. Otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam, dovolací soud řeší jako otázku předběžnou (nevydává ohledně ní žádné rozhodnutí) a jeho kladně vyjádřeným závěrem se podané dovolání stává přípustným.

Abyste se mohlo v konkrétním případě jednat o rozhodnutí odvolacího soudu, které má po právní stránce zásadní význam, musí se v něm řešit právní otázka významná nejen pro rozhodnutí dané

konkrétní věci, přičemž současně musí jít o otázku dosud neřešenou jednotně v rozhodovací praxi vyšších soudů - tj. soudů rozhodujících o dovoláních (dříve o stížnostech pro porušení zákona) či odvoláních - nebo ve stanovisku Nejvyššího soudu České republiky (§ 28 odst. 3 zákona č. [335/1991](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů) či konečně v rozhodnutí nižšího soudu (soudu prvního stupně), které bylo vyššími soudy akceptováno a za účelem sjednocení judikatury uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Za otázku zásadního právního významu však nelze zpravidla považovat takovou otázku, která byla odvolacím soudem vyřešena konformně s dosavadní soudní praxí; jestliže však odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů, zpravidla o otázku zásadního právního významu ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. půjde (srovnej usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. října 1996, sp. zn. 2 Cdon 911/96, uveřejněné na straně 135 a 136 v sešitě č. 3 z roku 1997 časopisu Právní rozhledy, usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. září 1997, sp. zn. 2 Cdon 1339/96, uveřejněné na straně 296 - 300 v sešitě č. 13 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura).

V daném případě žalobce před vyhlášením potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu navrhl vyslovení přípustnosti dovolání, neboť považoval „otázku spravování bytu nezletilce“ za otázku zásadního právního významu. I když návrh na vyslovení přípustnosti dovolání konkretizoval formulací otázky navržené k dovolacímu přezkumu, nelze - vzhledem k příliš širokému záběru takto formulované otázky a v konečném důsledku její nejasné formulace - dovodit, jaká konkrétní otázka by měla být dovolacímu přezkumu podrobena. Jelikož však návrh na vyslovení přípustnosti dovolání jednoznačně učiněn byl, nezbyvá, než jej posoudit tak, že jde o obecný návrh na vyslovení přípustnosti dovolání, tj. návrh bez konkretizace právní otázky, jejíž řešení by mělo být přezkoumáno v dovolacím řízení. Objektívni hranice možného dovolacího přezkumu jsou pak vymezeny všemi (v daném případě dvěma) právními závěry, na nichž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, jsou - li tyto závěry dovoláním alespoň zpochybněny. Vzhledem k právnímu posouzení věci odvolacím soudem a s přihlédnutím k uplatněnému dovolacímu důvodu a jeho obsahové konkretizaci tak v dané věci může v dovolacím řízení jít o posouzení správnosti odvolacím soudem přijatého řešení dvou právních otázek. Předně jde o posouzení, zda se nezletilá L. K. stala nájemkyní sporného bytu v důsledku přechodu nájmu bytu ve smyslu § 706 odst. 1 obč. zák. Je - li tomu tak, půjde následně o řešení otázky, zda nezletilá L. K. je způsobilá samostatně vykonávat práva a povinnosti vyplývající z nájmu bytu a zda vůbec a jaký právní důvod mají žalovaní k užívání sporného bytu. Závěr, že potvrzující rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o.s.ř.), je dovolací soud povolán spojovat právě s řešením uvedených dvou právních otázek.

Výklad otázky přechodu nájmu bytu ve smyslu § 706 odst. 1 obč. zák. (v době do 31. prosince 1991 otázky přechodu práva osobního užívání bytu podle § 179 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění před novelou provedenou s účinností od 1. ledna 1992 zákonem č. [509/1991](#) Sb. - dále jen „obč. zák. před novelou“) se v soudní praxi ustálil a odvolací soud se v daném případě od ustáleného řešení této otázky neodchýlil, dovodil - li, že nezletilá L. K. se stala nájemkyní sporného bytu v důsledku přechodu nájmu bytu podle § 706 odst. 1 obč. zák. Již bývalý Nejvyšší soud ČSR ve zprávě ze dne 10. června 1982, Cpj 163/81, uveřejněné pod R 34/1982 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a pod č. 19 v sešitě č. 2 z roku 1982 Bulletinu bývalého Nejvyššího soudu ČSR, občanskoprávní část, dovodil, že smrtí uživatele bytu (nejde - li o případ uvedený v ustanovení § 180 odst. 1 obč. zák. před novelou) zaniká právo osobního užívání bytu jenom tehdy, když nepřechází na osoby vyjmenované v ustanovení § 179 odst. 1 obč. zák. před novelou. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 26. června 1997, sp. zn. 2 Cdon 862/96, uveřejněném pod č. 53 v sešitě č. 7 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura. Dovodil, že přechod nájmu bytu podle § 706 odst. 1 obč. zák. je právním nástupnictvím (sukcesí) svého druhu. Za splnění tam uvedených podmínek právo nájmu smrtí nájemce nezaniká, nýbrž dochází ke změně v jednom z

jeho subjektů; namísto dosavadního nájemce vstupuje do nájemního vztahu (určitých práv a povinností) jiná osoba tímto ustanovením určená. V poměrech dané věci nelze pominout ani právní závěr vyplývající z kapitoly II., oddíl 1. R 34/1982 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek podle něhož, totiž závěr, že v případech, kdy jde o soužití nezletilého dítěte (vnuka, vnučky) s uživatelem bytu - prarodičem - je pro to, aby byly splněny podmínky § 179 odst. 1 obč. zák. před novelou, třeba, aby dítě bydlelo s uživatelem bytu jako příslušník jeho domácnosti se souhlasem svých zákonných zástupců nebo na základě rozhodnutí příslušného orgánu. Konečně nelze pominout, že „sled osob uvedených v § 706 odst. 1 obč. zák. není pro účely přechodu nájmu bytu rozhodující. Je - li oprávněných více, vzniká společný nájem (§ 700 obč. zák.)“ - srovnej Občanský zákoník, komentář, 2. vydání 1994, nakladatelství C. H. Beck/SEVT, strana 502, oddíl 5.

V otázce přechodu nájmu bytu na nezletilou L. K. je dovolání vnitřně rozporné potud, že na jedné straně dovolatel jakoby uvedený přechod nájmu bytu připustil („nepopřel“, jak sám v dovolání uvedl), avšak protože pod pojmem „přechod nájmu bytu“ chápe pouze „vznik práva na uzavření nájemní smlouvy“, která v daném případě s nezletilou L. K. uzavřena nebyla, na straně druhé existenci nájemního poměru nezletilé L. K. ke spornému bytu vyloučil. Z pohledu judikatury uvedené v předchozím odstavci tohoto rozhodnutí je zřejmé, že dovolatel se mylí, má - li zato, že v důsledku přechodu práva osobního užívání (práva nájmu) bytu jakoby původní užívatelský vztah (nájemní vztah) k bytu zanikl a osobě, resp. osobám uvedeným v § 179 odst. 1 obč. zák. před novelou, resp. v § 706 odst. 1 obč. zák. vzniklo pouze právo „na uzavření nájemní smlouvy“, tedy jakoby měl vzniknout nový nájemní vztah až uzavřením nové nájemní smlouvy. Při přechodu práva osobního užívání (práva nájmu) bytu ve smyslu § 179 odst. 1 obč. zák. před novelou, resp. § 706 odst. 1 obč. zák. však původní užívatelský (nájemní) vztah k bytu nezaniká a dochází - právě v důsledku uvedeného přechodu - pouze ke změně v jednom z jeho subjektů; namísto zemřelého uživatele (nájemce) bytu vstupuje do nájemního poměru osoba, resp. osoby určené citovaným ustanovením.

V dovolacím řízení nebyl zpochybněn právní závěr, že nájemkyní sporného bytu byla babička nezletilé L. K. Byla - li nezletilá svěřena do výchovy otce O. K., spolu s ním žila ve společné domácnosti s babičkou v den její smrti a stejně jako její otec ani ona neměla vlastní byt, přešlo (tedy nezaniklo) smrtí babičky ze zákona (§ 179 odst. 1 obč. zák. před novelou) užívací právo ke spornému bytu na ni a jejího otce, takže se stali společnými uživateli sporného bytu namísto zemřelé babičky coby dřívější užívatelky bytu, aniž by bylo zapotřebí uzavírat novou nájemní smlouvu. Právo osobního užívání bytu totiž nezaniklo a pouze v důsledku smrti původní užívatelky přešlo ze zákona na nezletilou a jejího otce, tedy došlo ke změně v jednom z jeho subjektů. Smrtí otce v roce 1995 přešlo jeho právo k bytu na nezletilou L. K. (§ 707 odst. 3 obč. zák.) tak, že se rozšířil rozsah jejího práva ke spornému bytu a ve smyslu citovaného ustanovení se stala (tehdy už) výlučnou nájemkyní sporného bytu.

Odvolacím soudem přijatý právní závěr, že nezletilá je na základě přechodu nájmu bytu výlučnou nájemkyní sporného bytu, je tak ve svém důsledku v souladu s uvedenou judikaturou a tudíž správný. Otázka přechodu nájmu bytu tak otázkou zásadního právního významu být nemůže, byť šlo o otázku, na jejímž řešení rozhodnutí odvolacího soudu spočívá.

Pokud jde o druhou právní otázku, dospěl dovolací soud k závěru, že ve své první části je uvedená právní otázka otázkou zásadního právního významu proto, že dosud způsobem uvedeným na jiném místě tohoto rozhodnutí řešena nebyla.

Jde - li podle názoru dovolacího soudu o otázku zásadního právního významu, stává se tím dovolání ve smyslu ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. přípustným. Protože dovolání bylo podáno včas a k tomu oprávněným subjektem (žalobcem), jednajícím v dovolacím řízení prostřednictvím pověřeného zaměstnance s právnickým vzděláním (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 2 o.s.ř.), přezkoumal dovolací soud bez jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Žalobce nenamítá, že v řízení došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. nebo že řízení bylo postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241 odst. 3 písm. a/, b/ o.s.ř.) a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by k některé z uvedených vad došlo.

Žalobci lze dát za pravdu v tom, že nezletilá L. K., jež je v důsledku přechodu nájmu výlučnou nájemkyní sporného bytu, nemohla v době, kterou je zapotřebí sledovat, se sporným bytem disponovat a samostatně rozhodovat, kdo v bytě může bydlet. Je tomu tak proto, že v době, kdy se do sporného bytu nastěhovali žalovaní, neměla - vzhledem ke svému věku - způsobilost samostatně (vlastními právními úkony) nabývat práv a brát na sebe povinnosti vyplývající z nájmu bytu. Nezletilí totiž mohou činit jen takové právní úkony, které jsou svou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku (§ 9 obč. zák.). Právní úkony týkající se nájmu bytu jednoznačně nepatří do kategorie právních úkonů, které by mohli vykonávat nezletilí ve věku 12 až 13 let. Při právních úkonech, ke kterým není nezletilé dítě plně způsobilé, pak zastupují dítě rodiče (§ 36 zákona o rodině). Pro úplnost zbývá dodat, že v plném rozsahu vzniká způsobilost k právním úkonům až zletilostí, tj. dovršením osmnáctého roku věku (§ 8 odst. 1 a 2 obč. zák.).

Jde - li o zastupování nezletilého dítěte, je zapotřebí zmínit, že podle § 23 obč. zák. vzniká zastoupení rovněž na základě zákona. Pokud nejsou fyzické osoby k právním úkonům způsobilé, jednají za ně jejich zákonní zástupci (§ 26 obč. zák.). Fyzickými osobami, které nejsou (v plném rozsahu) způsobilé k právním úkonům a za které z tohoto důvodu jednají jejich zákonní zástupci, jsou i osoby nezletilé. Kdo je zákonným zástupcem nezletilého dítěte, upravuje zákon o rodině (§ 27 odst. 1 obč. zák.); jde o již zmíněný § 36 zákona o rodině. Dojde - li ke střetnutí zájmů zákonného zástupce se zájmy zastoupeného nebo ke střetnutí zájmů těch, kteří jsou zastoupeni tímž zákonným zástupcem, ustanoví soud zvláštního zástupce (§ 30 obč. zák.). Stejná zásada je ve vztazích mezi rodiči a nezletilými dětmi zakotvena rovněž v § 37 odst. 1 a 2 zákona o rodině. Podle těchto ustanovení žádný z rodičů nemůže zastoupit své dítě, jde - li o právní úkony ve věcech, při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem nebo ke střetu zájmů dětí týchž rodičů. Nemůže - li dítě zastoupit žádný z rodičů, ustanoví soud dítěti opatrovníka, který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat. Tímto opatrovníkem zpravidla ustanoví „orgán sociálně právní ochrany dětí“; ve smyslu zákona č. [94/1963](#) Sb., o rodině, ve znění zákona č. [360/1999](#) Sb., jde s účinností od 1. dubna 2000 o „orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí“.

Z uvedeného vyplývá, že při výkonu práv a povinností vyplývajících z nájmu bytu zastupuje nezletilou po smrti otce (od 4. ledna 1995) matka, již byla rovněž nezletilá svěřena - po smrti otce - do výchovy. V případech, kdy by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi matkou a nezletilou (mezi takové případy lze nepochybně zařadit rovněž souhlas k nastěhování matky a jejího druhá /žalovaných/ do sporného bytu a podání žaloby na vyklizení bytu proti žalovaným), ustanoví soud dítěti opatrovníka, který bude dítě při tomto právním úkonu zastupovat (pro účely této věci nelze rovněž pominout, že nad nezletilou byl stanoven dohled - § 43 odst. 1 písm. b/ zákona č. [94/1963](#) Sb., ve znění zákona č. [360/1999](#) Sb.). Práva a povinnosti vyplývající z nájmu bytu vykonává nezletilá L. K., a to až již

prostřednictvím své matky, resp. v případě střetu zájmů mezi nezletilou a matkou prostřednictvím soudem ustanoveného opatrovníka. Uplatní se i v tomto případě závěr, že pokud právo nájmu bytu nezaniklo, může se vyklizení osob bydlících v bytě bez právního důvodu zásadně domáhat nájemce bytu a pronajímatel pak nemá aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby na vyklizení bytu těmito osobami (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. srpna 1995, sp. zn. 2 Cdo 169/95, uveřejněný v sešitě č. 1 z roku 1996 časopisu Právní rozhledy), resp. závěr, že k vyklizení osoby bydlící v bytě se souhlasem nájemce je aktivně věcně legitimován zásadně jen nájemce, nikoli pronajímatel (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. května 1997, sp. zn. 2 Cdon 959/96, uveřejněný pod č. 58 v sešitě č. 7 z roku 1997 časopisu Soudní judikatura).

Nemůže - li být žalobce aktivně věcně legitimován k podání žaloby na vyklizení sporného bytu žalovanými, bylo by nadbytečné a bezpředmětné zabývat se v dovolacím řízení posouzením otázky právního důvodu k užívání bytu žalovanými.

Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř., obsahově konkretizovaného dovolacími námitkami žalobce, správný (§ 243b odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.). Dovolací soud proto dovolání podle téhož ustanovení zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)